

Waarom moet ik u tegen jou zeggen?



© omslagontwerp Isis Dapling © foto omslag Royal Herkel

“In 2019 en 2020 herdenken we het beëindigen van de Tweede Wereldoorlog, 75 jaar geleden. We vieren dat we sindsdien weer in vrijheid leven, in het besef dat we samen verantwoordelijk zijn om vrijheid door te geven aan nieuwe generaties.”⁽¹⁾

Waarom moet ik u tegen jou zeggen?

Tegen de achtergrond van een Gronings grensdorp in de Tweede Wereldoorlog, volgen we het huwelijk van een Nederlandse verzetsstrijder en een Duitse immigrante. Douwe vecht voor de vrijheid, terwijl Minnie alles op alles zet om hun gezin te voeden. Door haar afkomst wordt ze geconfronteerd met anti-Duitse sentimenten van haar dorpsgenoten en voelt zij zich alleen staan. Als ze haar man verdenkt van een verhouding met een koerierster, raakt ze vertwijfeld en wordt ze verteerd door jaloezie. Vlak voor de bevrijding wordt Douwe verraden, opgepakt door de nazi's en gefusilleerd. De koerierster pleegt zelfmoord. Minnie wordt gekweld door schuldgevoelens als blijkt dat haar achterdocht ongegrond was. Kan ze zichzelf ooit vergeven? Waarom moet ik u tegen jou zeggen? is een roman over moed, onmacht, onbegrip, spijt en vergeving.

Formaat: 14,8 x 21 cm

Omvang: 262 pagina's

Uitvoering: Paperback

Prijs: €19.95

Verschijnt: februari 2020

Nur: 301

ISBN: 978 90 9032706 8

Verschijnt binnenkort ook als e-book



Karin Driegen

Kunst, in welke vorm dan ook, is de rode draad in mijn leven, maar literatuur stijgt daar voor mij bovenuit. Schrijven is mijn passie; op mijn zesde begon ik al 'verhaaltjes' te schrijven. Ik studeerde kunstgeschiedenis in Leiden, gaf tekenles op middelbare scholen en heb gewerkt als redactrice voor een uitgeverij in Engeland. Sinds 1995 woon ik aan de zuidkust van Engeland met mijn man en twee dochters. Hier vond ik de inspiratie om fulltime te gaan schrijven.

Mijn roman is een eerbetoon aan de strijd voor de vrijheid die mijn grootouders leverden en een oproep aan mijn lezers tot mededogen en respect voor slachtoffers waar en in welke oorlog dan ook. In mijn boek lees je hoe mijn hoofdpersoon overeind blijft staan in een wereld vol tegenslagen. Ik tracht mijn lezers mee te nemen langs de moeizame paden van een botsend huwelijk, via de onbegaanbare wegen van het verzet en de afgronden van verlies en verdriet naar de hoogvlakten van inzicht en empathie voor de lijdende mens.



"In 2019 en 2020 herdenken we het beëindigen van de Tweede Wereldoorlog, 75 jaar geleden. We vieren dat we sindsdien weer in vrijheid leven, in het besef dat we samen verantwoordelijk zijn om vrijheid door te geven aan nieuwe generaties."

Openingszin website WO2 75 jaar vrijheid van het Nationaal comité 4 en 5 mei ⁽¹⁾

In een tijd dat racisme en antisemitisme overal ter wereld weer opduiken, vind ik het belangrijk om erbij stil te staan hoe er 75 jaar geleden gestreden werd voor onze vrijheid.

Veelgestelde vragen

Waar komt je liefde voor schrijven vandaan?

Van mijn oma. Zij las mij als kleuter met een engelengeduld boekjes voor. Ik hield zoveel van die verhalen dat ik op mijn zesde al een poging ondernam om zelf een verhaaltje te schrijven. Sindsdien is mijn liefde voor lezen en schrijven alleen maar toegenomen. Het verlangen om een boek te schrijven is er altijd geweest, soms sluimerend op de achtergrond - terwijl ik kunstgeschiedenis studeerde, les gaf, mijn huidige Engelse man ontmoette, naar Engeland verhuisde en kinderen kreeg - maar een slapende wens ontwaakt altijd.

Wat inspireerde je om deze roman te schrijven?

Tijdens mijn pubertijd kwam ik er stukje bij beetje achter dat mijn oma een raar en moeilijk leven achter de rug had. Naarmate ik meer te weten kwam over de Tweede Wereldoorlog groeide mijn interesse. Vooral toen mij verteld werd dat mijn opa, een verzetsman, vlak voor het einde van de oorlog door de nazi's gefusilleerd werd. Mijn Duitse oma was, in de jaren 20 van de vorige eeuw, op haar twintigste als dienstmeisje naar Nederland gekomen. Ze trouwde met mijn opa, zette vier kinderen op de wereld, steunde mijn opa in zijn verzet tegen de nazi's en vervolgens werd haar man door haar eigen landgenoten vermoord. Ze verloor beide ouders in diezelfde oorlog. Na de Tweede Wereldoorlog bleef ze in Nederland wonen, maar werd ze door haar afkomst door de meeste Nederlanders met de nek aangekeken. Ik voelde medelijden

Het kon bijna niet anders dan dat mijn oma zich heel geïsoleerd heeft gevoeld. En toch was ze vaak opgewekt. Dat fascineerde mij. Hoe lukte het haar overeind te blijven in een wereld vol tegenspoed.

Hoe begin je als je nog nooit een boek hebt geschreven?

Gewoon beginnen! Ik wist totaal niet hoe ik een roman moest schrijven, las alles wat ik maar kon vinden over hoe ik het moest aanpakken, liet me inspireren, raakte soms totaal ontgoocheld, maar bleef toch doorgaan met mijn zoektocht. Ik nam contact op met twee tantes, de zussen van mijn overleden vader. Ik wist dat zij beiden van schrijven hielden en liet hen weten wat ik van plan was. Diezelfde week nog, kreeg ik van beide tantes kladblokken vol geschreven teksten over hun herinneringen aan de oorlog en hun ouders. Dat was zeer bruikbaar materiaal. Ook het internet bood uitkomst. Daarna begon ik gewoon te schrijven bij het begin, over mijn oma's jeugd in Duitsland. Ik kwam er al snel achter dat wat ik geschreven had oersaai was en dat ik het anders moest doen. Al mijn teksten werden geschraapt, ik bedacht een plot, creëerde ronde karakters, experimenteerde met de chronologie, probeerde te schrijven volgens de stelregel 'Show, don't tell', en gooide dat ook weer overboord. Vervolgens schakelde ik een schrijfcoach in die mij enorm geholpen heeft om het geheel in de gaten te houden. Ik kwam erachter dat schrijven inderdaad schrappen is, dat het veel geduld vereist, maar dat je bovenal jezelf moet blijven.

Waarom koos je voor fictie in plaats van non-fictie?

Non-fictie moet uiteraard heel accuraat zijn. Ik was ervan overtuigd dat ik voor het thema in mijn boek: volharding, overeind blijven in een wereld vol tegenspoed, interessante karakters nodig had. Meestal zijn personen in het gewone leven dat niet. Om een rond karakter te creëren moet je overdrijven, alles uitvergrooten en dramatischer maken dan dat het in werkelijkheid is. En met mijn voorliefde voor ontroerende en spannende verhalen, was de keuze snel gemaakt.

Waar schrijf je en wanneer?

Bij voorkeur op bed, met mijn laptop op schoot en drie kussens achter mijn rug. Onder mijn dakraam, alleen, zonder radio, tv, telefoon of zelfs maar mijn hond. Het licht door mijn dakraam en de ruime slaapkamer bieden me rust en zo werk ik het best. In de ochtend ben ik het meest productief.

Wat is de belangrijkste levensles die je opgedaan hebt tijdens het schrijfproces?

Lees veel, leer veel, sta open voor andere meningen maar blijf jezelf.

Waarom heb je gekozen voor uitgeven in eigen beheer?

Uitgeven in eigen beheer is van deze tijd. Het past in de 21e eeuw, in de tijd van e-mail, sociale media, en verkoop online.

Je bent je eigen baas en dus niet gebonden aan de eisen van een uitgever en een contract. Het kost veel tijd, maar als je die hebt en geïnvesteerd hebt in een website, promotie, persbenadering etc. dan heb je een basis gelegd van waaruit je kunt publiceren hoe vaak en wanneer je dat wilt.

Ben je van plan om nog meer boeken te schrijven?

Ja, het schrijven is een fulltime baan voor mij geworden. Ik schrijf elke dag en ben bezig met mijn tweede roman.

‘Ik tracht mijn lezers mee te nemen langs de moeizame paden van een botsend huwelijk, via de onbegaanbare wegen van het verzet en de afgronden van verlies en verdriet naar de hoogvlakten van inzicht en empathie voor de lijdende mens.’



Contactpersoon:

Karin Driegen

E-mailadres:

wkd@karindriegen.nl

Telefoonnummer:

+44 (0)7523295362

Website:

www.karindriegen.nl

Wilt u een recensie-exemplaar aanvragen?

Stuur een e-mail naar wkd@karindriegen.nl met in de onderwerpregel het woord 'recensie-exemplaar' en de naam van uw bedrijf of medium en wij nemen contact met u op.

Waarom moet ik u tegen jou zeggen?

Eerste hoofdstuk

21 maart 1945

Er zijn van die momenten in het leven dat de onomkeerbaarheid van het lot haarscherp is. Dat je er onafwendbaar op afstuurt, net zoals de kapitein van de Titanic. De ogenschijnlijke rust, de verlamming als je geen kant meer uitkunt. Een hert bevroren in het licht van een koplamp. Zo blijft Minnie een paar seconden staan, maar dan beseft ze dat ze langs hen heen moet, het omsingelde huis in.

‘Douwe Driest,’ roept een van de mannen, ‘Ik heb je gezien achter dat raam, open de deur, meteen!’

Als een kat sluipt Minnie via de achterdeur naar binnen. Natuurlijk hebben ze ook háár gezien. Met een hoofd als een boei trekt ze haar jas uit, legt haar beslagen bril op tafel en strijkt haar jurk glad.

Douwe doet zelf de deur open. Ze dringen langs hem heen en vullen hun veroverde domein met commando’s.

‘Tien minuten,’ brult een van de kerels terwijl ze met geweren in de aanslag het huis doorzoeken. De kinderen kijken verbijsterd toe. Hans trekt zijn zusje snel met zijn slungelige puberarmen naar de hoek van de kamer, veilig achter de divan. Carla loopt gedecideerd op de piano af. Even later daveren de klanken van Douwes favoriete psalm als kanonskogels door de kamer. Hoe haalt ze het in haar hoofd! Minnie trekt hun oudste dochter ruw van de pianokruk. Daarna verzamelt ze zo beheerst mogelijk een paar benodigdheden

in een tasje en overhandigt dit aan haar man. Tegelijkertijd duwt Douwe iets in het zakje van haar jurk.

Schuilend achter Douwes rug voelt Minnie niets, althans niets meer dan de schrijnende wond op haar knie. De kleine Hanna stormt plotseling vanachter de divan op de kerels af. Ze schopt een van hen tegen zijn scheenbeen. Hans grijpt Hanna bij de strik van haar jurk en sleurt haar bij hem weg.

De landwachters jagen haar man de drempel over. Het huis uit. Ze staart naar de kerels in hun zwarte uniformen en merkt nu pas dat ze geen bril op heeft. Niets is in focus. De hakenkruisen op de rode banden om hun armen zijn net krioelende schorpioenen. Hoe vaak heeft ze dit moment al niet in haar verbeelding beleefd? Jaren vreesde ze deze gebeurtenis, jaren heeft ze haar handen gevouwen en gesmeekt om voor het noodlot gespaard te mogen blijven. En nu het zo ver is, voelt ze niets.

Ze grist haar bril van de tafel en volgt het tumult door de voordeur naar buiten. Gevloek en getier. Het gras onder de strakblauwe hemel glinstert in de zon. De zweetlucht van de kerels schendt de frisheid van het voorjaar. Haar blik rust even op de magnolia, op de ontluikende bloemen met hun belofte. De lente is begonnen. Zelfs nu blijft Douwe zwijgen. Fier en ongenaakbaar staat hij in hun midden. De breekbare zelfverzekerdheid van de mannen is markant. Waar zouden ze zijn zonder hun wapens?

‘Driest! Lopen! Nu!’ Ze steken hun geweren in zijn rug.

‘Papa,’ roept Hans, ‘je weet wat je beloofd hebt, hè?’ Hij maakt aanstalten zijn vader achterna te gaan.

‘Bek dicht, lummel,’ schreeuwt een landwachter tegen Hans en stompt Douwe in zijn rug.

Minnie grijpt haar zoon bij zijn kraag en zegt: ‘Nein! Blaif hier! Moeten ze jou soms ook meenemen?’ Ze doet niet langer moeite haar Duitse accent te verbergen. Carla zwaait met haar vuist en huilt voluit terwijl ze met haar andere hand haar zusje vastgrijpt. Hanna drukt haar teddybeer stijf tegen zich aan.

De grijze kat van de overburen kruist het grindpad. Mollie schiet als een vuurpijl naar buiten. De kat vliegt de boom in en Mollie ramt haar voorpoten tegen de boomstam. Ze blaft haar stembanden kapot.

‘Staat u mij toe ...’ zegt Douwe, zijn blik gericht op de landwachters. Dan keert hij zich met een onzekere glimlach naar zijn gezin en zegt: ‘Alles komt in orde, maken jullie je geen zorgen.’

Ze kijken hem na. Hij maakt geen schijn van kans. Tussen zeven zwaar bewapende mannen verdwijnt hij in de verte. Ze staren totdat hij de bocht om is. Douwe, de vader van haar kinderen, kijkt niet om.